

den staae i Forhold til de Udgifter, den har medført for Vedkommende, og det forekommer mig ogsaa, at deraf følger, at enten maa man gaae til at afløse for hvert enkelt District eller aamtsviis, og saa i alt Fald tage hele Tidsummet for den Tid, Hestene har været udstationeret ifølge Lovens af 16de Marts 1851; thi det er idetmindste efter min Mening ubilligt, at man tager nogle dyre Aar og lægger til Grund for Afløsningen. Man maa derimod tage de Udgifter, det har voldt Districterne i den Tid, Hestene have været udstationerede, og tage Middeltallet deraf, og det Rigtigste vilde være at tage det enten districtsviis eller ogsaa, fordi det er noget nemmere, aamtsviis, og saa lade hvert Amt udrede Udgifterne for den Byrde, dette Hestehold har medført for det. At jeg ikke har stillet Endringsforslag i denne Retning, har sin Grund i, at jeg først ønskede at see, hvilken Stæbne de her stillede Endringsforslag vilde faae, og forsaavidt Mindretallets subsidiaire Forslag skulde blive endelig vedtaget, vilde man jo altid kunne rette derpaa til 3die Behandling. Men jeg maa i ethvert Tilfælde meget stærkt anbefale, at det principale Forslag, hvorefter den hele Byrde skal overgaae paa Statskassen, vedtages.

H. Jensen: Efter at have hørt de Udtalelser, der fremkom fra den ærede sidste Tale, kunde jeg egentlig frsælde Ordet, idet han nemlig har udtalt, hvad jeg i denne Sag kan have at sige, saa fuldstændigt og klart, at jeg ikke vilde kunne gjøre det bedre. Jeg kan som det ærede Medlem ikke komme bort fra, at denne Byrde maa hvile paa Statskassen. Det var den Forudsætning, fra hvilken man gik ud i 1851, da Loven blev givet; thi af de Forhandlinger, som dengang blev førte, fremgaaer det, at flere af det daværende Udbalgs Medlemmer stadigen ere gaaede ud fra, at der gaves fuldstændig Godtgjørelse, og at den, hvis Tiden skulde vise, at den ikke var tilstrækkelig, kunde gjøres høiere. Det synes altsaa at være klart, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at det maa være en Statsbyrde.

J. Christensen: Jeg skal slutte mig til de to sidste ærede Talere, som meente, at den

her omhandlede Byrde er en Byrde, der bør paahvile Statskassen. Det er imidlertid ikke for at udtale dette, at jeg har forlangt Ordet. Hvorfor jeg forlangte Ordet, var nærmest for at udtale mig angaaende et Sted i Lovforslagets Motiver, hvor det siges, at Udstationeringen af Hestene forudsættes at skulle finde Sted saa nær ved Garnisonsstederne som muligt, og denne Tanke er i Motiverne begrundet navnlig derved, at „den Omstændighed, at Afstanden imellem Afdelingernes Garnisonssteder og Districtshestenes Station i mange Tilfælde er meget betydelig, medfører, at der behøves uforsholdsmeesig lang Tid til Hestenes Indkaldelse, hvilket navnlig vil kunne medføre væsentlige Ulemper, naar det gjælder om hurtigt at sætte Hæren i Krigsberebtskab.“ Jeg kan dog ikke finde, at denne Grund skulde være saa overmaade vægtig. Heste ere jo i og for sig meget transportable, og naar dertil kommer, at vore Befordringsmidler allerede ere saa godt udviklede, som de ere, og at der er Udset til, at de i en nær Fremtid vilde blive det i endnu betydelig større Omfang, saa troer jeg ikke, at det vil være saa nødvendigt at gjøre de Kredse saa snevre, hvori Hestene kunne udstationeres. Det forekommer mig ogsaa, at Billighed kunde tale for, at der gaves en større Deel af Befolkningen Velighed til at faae af disse Heste paa Hold, naar de havde Lyst dertil. Men ikke alene dette; jeg troer ogsaa, at det maa forudsættes som en nærliggende Mulighed, at saadanne snevre Kredse for Udskrivningen kunde falde Statskassen til større Byrde, end naar Kredsen blev mere udvidet. Det fremgaaer jo endydermere af selve Motiverne, at „paa adskillige Steder har det kun vilst sig muligt at faae Hestene anbragte paa Foder for en meget høj Betaling, paa mange andre derimod for en betydeligt ringere.“ Men da det nu let kunde blive Tilfældet, at Udstationeringen i de snevre Kredse omkring Garnisonsstederne kunde falde betydeligt dyrere, end naar man udstationerede i større Udstrækninger af Landet, saa vil jeg saavel af Hensyn her til som da ogsaa noget af Hensyn til Liebhaberens Dasse om at faae af disse Heste dog henstille til den ærede Minister, om han ikke vilde finde det rigtigt ikke at holde sig altfor strengt til de i Motiverne ud-